

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupeného JUDr. Bedřichem Hájkem, advokátem se sídlem J. Švermy 1629, Kadaň, proti žalovaným: 1) **Finančnímu ředitelství v Plzni**, se sídlem Háčkova 14, Plzeň, 2) **Finančnímu úřadu v Sokolově**, se sídlem Růžové náměstí 1629, Sokolov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 10. 2006, č. j. 57 Ca 38/2004 - 83,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Bedřichovi Hájkovi **s e u r č u j e** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) proti shora uvedenému usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ad 1) ze dne 9. 7. 2003, č. j. 3278/110/2003 a č. j. 3288/110/2003, a proti rozhodnutí žalovaného ad 2) č. 431/DPH, ze dne 23. 6. 1995, č. j. SO 20-5503/03/1995/J, a ze dne 13. 10. 2003, č. j. 111192/03/155921.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti především uvádí, že odůvodnění předmětného usnesení je zmatečné a nejsou v něm uvedeny důvody zamítnutí ve vztahu k jednotlivým listinným důkazům, které si soud vyžádal. Ze závěrů usnesení je podle stěžovatele zřejmé,

že krajský soud celou žalobu odmítl jako bezpředmětnou, jako kdyby úředníci finančního úřadu nemohli pochybit. Stěžovatel také konstatuje, že napadeným usnesením mu bylo odmítnuto jeho právo na obranu vůči úřednímu postupu finančního úřadu.

Stěžovatel dále uvádí, že žádá Nejvyšší správní soud, aby žalobu posoudil podle předložených listinných důkazů, ze kterých je zřejmé pochybení finančního úřadu jak ve věcech exekucí, tak zástavního práva a uložených penále. Stěžovatel dále rekapituluje jím předložené listinné důkazy a důvody proč podle něj byl postup finančních orgánů nezákonný. Závěrem žádá Nejvyšší správní soud, aby při projednávání této kasační stížnosti posoudil jednotlivé listinné důkazy, které ovlivnily rozhodování a dokumentují porušení zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „d. ř.“).

II.

Žalovaný ad 2) ve svém vyjádření uvádí, že předmětná kasační stížnost je nepřípustná, neboť se neopírá o žádný z taxativně vymezených důvodů podle ust. § 103 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný se dále vyjádřil k důkazům uváděným v kasační stížnosti stěžovatelem a jím tvrzeným nezákonnostem.

Žalovaný ad 2) vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

III.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost.

Jak již Nejvyšší správní soud judikoval, „*odmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se tedy při posuzování důvodnosti předmětné kasační stížnosti omezil pouze na otázku, zda bylo na místě žalobu stěžovatele odmítnout. Meritorním obsahem žaloby a důkazy o nezákonnosti postupu finančních orgánů se tak ani zabývat nemohl.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

IV.

Ze správního a soudního spisu vyplývají následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Stěžovatel předmětnou žalobou napadl rozhodnutí žalovaného ad 1) ze dne 9. 7. 2003, č. j. 3278/110/2003 a č. j. 3288/110/2003, a proti rozhodnutí žalovaného ad 2) č. 431/DPH ze dne 23. 6. 1995, č. j. SO 20-5503/03/1995/J, a ze dne 13. 10. 2003, č. j. 111192/03/155921. Ze spisu Okresního soudu v Sokolově (dále jen „okresní soud“) sp. zn. 9 C 300/2004 vyplývá, že stěžovatel podal u tohoto soudu žádost ze dne 3. 5. 2004 o vynesení usnesení pro porušení zák. č. 337/1992 Sb., kterého se měl dopustit Finanční úřad v Sokolově. Toto podání došlo

okresnímu soudu dne 8. 6. 2004 a ten předmětné řízení usnesením ze dne 1. 10. 2004, č. j. 9 C 300/2004 - 33, zastavil a podle § 82 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) stěžovatele poučil, že podá-li žalobu ve správním soudnictví ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení u krajského soudu, bude dnem podání žaloby den, kdy žaloba došla okresnímu soudu, a to 8. 6. 2004.

Krajský soud tuto žalobu odmítl a v odůvodnění svého rozhodnutí především uvedl, že soud kdykoliv za řízení přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé. Mezi základní podmínky pak patří včasnost podání žaloby. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu lze podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Obdobná úprava platila i v době doručení jednoho z napadených rozhodnutí (§ 250b o. s. ř.). Krajský soud dále uvedl, že jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného krajského soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žalobu ke krajskému soudu v této lhůtě, bylo nutné na ni nahlížet, jako by byla podána již 8. 6. 2004, tedy dne kdy stěžovatel podal návrh u okresního soudu. Krajský soud dále konstatoval, že rozhodnutí žalovaného ad 1) byla (podle dodejky) stěžovateli doručena dne 12. 7. 2003, a tudíž lhůta pro podání žaloby proti těmto rozhodnutím uplynula dne 12. 9. 2003. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žalobu až 8. 6. 2004, byla v případě těchto rozhodnutí žaloba podána opožděně. Rozhodnutí žalovaného ad 2) ze dne 23. 6. 1995, č. j. SO 20-5503/03/1995/J, bylo (podle dodejky) stěžovateli doručeno dne 3. 7. 1995, proto bylo možné žalobu proti tomuto rozhodnutí podat nejpozději dne 3. 9. 1995. Žaloba podaná dne 8. 6. 2004 byla tedy podána opožděně. Rozhodnutí žalovaného ad 2) ze dne 13. 10. 2003, č. j. 111192/03/155921 bylo (podle otisku úředního razítka a podpisu stěžovatele) stěžovateli doručeno dne 23. 10. 2003, a proto by žaloba byla podána včasně, pokud by byla podána nejpozději dne 23. 12. 2003. Žaloba podaná dne 8. 6. 2004 byla tedy podána opožděně. Krajský soud uzavřel, že stěžovatel podal žalobu proti všem napadeným rozhodnutím opožděně, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Nejvyšší správní soud znovu připomíná, že se nezabýval a ani zabývat nemohl samotnou podstatou sporu a posouzením stěžovatelem předložených listinných důkazů, podle něj prokazujících nezákonnosti způsobené mu finančními orgány. V rámci přípustně uplatněných kasačních námitek (viz. část. III. tohoto rozhodnutí) se Nejvyšší správní soud zabýval pouze posouzením otázky, zda je kasační stížností napadené usnesení nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost.

K podmínkám přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stran jeho důvodů se Nejvyšší správní soud vyjadřoval ve vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS, kdy bylo judikováno, že *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud,*

který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“ (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS. V předmětné věci však k meritornímu přezkoumávání žaloby vůbec nedošlo, a tudíž se krajský soud ve svém rozhodnutí nemusel vypořádat s jednotlivými žalobními námitkami a stěžovatelem předloženými důkazy. Z napadeného usnesení pak musí být pouze zřejmý důvod odmítnutí tohoto meritorního přezkumu, tj. *in concreto*, proč krajský soud považoval stěžovatelem podanou žalobu za opožděnou.

Podle názoru zdejšího soudu je pak z usnesení krajského soudu naprosto zřejmé, proč posoudil žalobu jako opožděnou. Krajský soud nejprve rozebral situaci ohledně data podání žalobního návrhu (neboť stěžovatel podal návrh nejprve k okresnímu soudu) a poté určil lhůtu ve které měla být žaloba podána (§ 72 s. ř. s. a v případě jednoho rozhodnutí § 205b o. s. ř.). U každého jednotlivého rozhodnutí pak popsal způsob a datum doručení a určil kdy uplynula lhůta pro podání žaloby proti tomuto konkrétnímu rozhodnutí. Z napadeného usnesení je tedy zřejmé, z jakého důvodu se krajský soud žalobou nezabýval meritorně, ale jako opožděnou ji odmítl. Je odůvodněno dostatečně a je naprosto srozumitelné.

Obiter dictum Nejvyšší správní soud dodává, že i samotný závěr krajského soudu o opožděnosti žalob je zcela správný. Jak vyplynulo ze spisu okresního soudu sp. zn. 9 C 300/2004, stěžovatel podal u tohoto soudu žádost ze dne 3. 5. 2004 o vynesení usnesení pro porušení zák. č. 337/1992 Sb., kterého se měl dopustit Finanční úřad v Sokolově. Toto podání došlo okresnímu soudu dne 8. 6. 2004 a ten předmětné řízení usnesením ze dne 1. 10. 2004, č. j. 9 C 300/2004 - 33, zastavil a podle § 82 o. s. ř. stěžovatele poučil, že podá-li žalobu ve správním soudnictví ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení u krajského soudu, bude dnem podání žaloby den, kdy žaloba došla okresnímu soudu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žalobu ke krajskému soudu v této lhůtě, bylo nutné na ni nahlížet, jako by byla podána již 8. 6. 2004, tedy dne kdy stěžovatel podal návrh u okresního soudu. Rozhodnutí žalovaného ad 1) byla (podle doručenky) stěžovateli doručena dne 12. 7. 2003, a tudíž lhůta pro podání žaloby proti těmto rozhodnutím uplynula dne 12. 9. 2003. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žalobu až 8. 6. 2004, byla v případě těchto rozhodnutí žaloba podána opožděně. Rozhodnutí žalovaného ad 2) ze dne 23. 6. 1995, č. j. SO 20-5503/03/1995/J, bylo (podle doručenky) stěžovateli doručeno dne 3. 7. 1995, proto bylo možné žalobu proti tomuto rozhodnutí podat nejpozději dne 3. 9. 1995. Žaloba podaná dne 8. 6. 2004 byla tedy podána opožděně. Rozhodnutí žalovaného ad 2) ze dne 13. 10. 2003, č. j. 111192/03/155921 bylo (podle otisku úředního razítka a podpisu stěžovatele) stěžovateli doručeno dne 23. 10. 2003, a proto by žaloba byla podána včas, pokud by byla podána nejpozději dne 23. 12. 2003. Žaloba podaná dne 8. 6. 2004 byla tedy podána opožděně. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že možnost zachování lhůty podle § 82 o. s. ř. nemůže sloužit k obcházení lhůty pro podání žaloby podle § 72 s. ř. s., jejíž zmeškání nelze prominout.

VI.

Kasační stížnost stěžovatele tedy nebyla důvodná a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

VII.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Stěžovateli byl usnesením ze dne 13. 3. 200, č. j. 57 Ca 38/2004 - 119, ustanoven právním zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát JUDr. Bedřich Hájek, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč,- [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2400 Kč.

Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§60 odst. 1 ve spojení s §120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu